

המלך רול הטוב

אנני שמידט

"הנה נולד לנו בן" אמרה המלכה "ועכשיו נקיים חג גדול לכבודו."

"נהדר, יקירתי" ענה המלך "רק במקרה כזה אל תזמיני את הדודה אונא שלך."

"ולמה כך?" השתוממה המלכה "הרי היא תכעס מאוד אם לא נזמין אותה. ואל תשכח כי דודה אונא היא גם קוסמת."

"זה מה שמפחיד אותי" נאנח המלך "תארי לעצמך מה יקרה אם היא תיגש לעריסה ותאחל משהו לבן שלנו. ואם היא תאחל דבר מה גרוע?"

"זה לא יפה מצדך" אמרה המלכה "דודה אונה אוהבת אותנו. היא יכולה לאחל לתינוק שלנו רק

דברים טובים."

את החג קיימו בגן המלכותי. מים ורודים זרמו מכל המזרקות ובשיחי יסמין האירו ששה אלפים לפידים כחולים. נסיכות ומלכים מארצות שכנות, עם כתרים זהובים לראשם, עמדו סביב לעריסה וליטפו את ראשו של הצעיר. בסוף הופיעה גם הדודה אונא. הייתה זאת אישה עצומה. גבוהה ושמנה, לבושה כולה בסגול ועל ראשה עמד מגדל שלם של שערות אדומות. היא הציצה לתוך העריסה ואמרה "נו זה ממש ממתק ולא ילד! אם תרצו אמלא לו את כל

תכונה שתבקשו. מה לאחל לו?"

הגן השתתק, לא נשמע כל רעש. האורחים עצרו את נשימותיהם ובסקרנות חיכו מה יגידו ההורים.

המלך גרד את עורפו ואמר:

"הייתי רוצה שהוא יגדל מאוד חזק ואמיץ" ואחר כך

הוסיף במהירות "וגם עשיר מאוד."
המלכה הביטה על כל האורחים שסביב והוסיפה:
"חכי, דודה אונא, אני לא כל כך שלמה עם זאת.
חשוב לנו מאוד שלבן שלנו יהיה לב טוב. האם לא
כך, יקירי?"

"הממ..ממ.." מלמל המלך.
אבל אז הוא הביט על הנאספים וראה באיזו הערצה
הם נדו בראשיהם וסיכום:
"בעצם.. כמובן.. זה בוודאי כך"

"ולכן, דודתי היקרה" אמרה בקול חזק המלכה
"תעשי את בני לאדם טוב. כל כך טוב שיחשוב על
אחרים יותר מאשר שעל עצמו. כל כך טוב שתמיד
ירגש אותו כל דאגה או התרגשות של מישהו אחר,
יהיה זה אדם או חיה!"
לחש שקט עבר בין האורחים. איחולים כל כך יפים

ולבביים!

והדודה אונא שברה ענף משיח היסמין והניפה אותו מעל ראשו של הנסיך הקטן.

"יקראו לך הנסיך רול" הודיעה "ותהיה כזה, כפי שביקשה האמא שלך. אדם בעל לב טוב מוחלט."

אחר כך דודה אונא רקדה עם המלך, ומכל

המזרקות זרם יין, פרט לשתיים שמהם זרמה

קוקה-קולה. הו! כמה מופלאה הייתה החגיגה! אחר

כך הזמינו את כל האורחים לגן, שם, אחרי רשת

חזקה, התרוצצו מאות קרנפים אמיתיים.

בזה הסתיימה החגיגה.

כבר מוקדם מאוד אפשר היה להרגיש שכוחות

הקסם של הדודה אונא פועלים היטב. כי הנסיך רול

היה ילד טוב לב במיוחד. הוא מסר לאחרים את כל

המשחקים שלו, כך שלעצמו לא נשאר דבר. כל

הזמן נתנו לו במתנה סוסי-נדנדה חדשים, קוביות

הונגריות, רכבות חשמליות, אך הוא אפילו לא היה

מתחיל לשחק בהם אלא מיד היה אומר:

"תנו את זה לפיטו הקטן, בנו של מוביל הפחם."

"ואינך רוצה לשחק בזה בעצמך, ילדי?" שאל

המלך.

"לא" ענה הנסיך "לי עצמי לא נחוץ דבר."

"אבל זה בלתי מובן" אמר המלך לזוגתו.

"מה אתך? הרי זה נהדר!" ענתה "רול טוב הלב

הקטן שלי!"

אבל רול בכה הרבה מאוד וכולם דאגו. לעתים

קרובות דמעות זלגו מעיניו, וכשנשות החצר שאלו

אותו:

"מה קרה, הוד נסיכותו?"

הנסיך היה עונה:

"זה לכן כי לאשת החייט כואבת הבטן."

או

"אני בוכה כי יש ילדים עניים כאלה שעוד מעולם לא אכלו חסילונים."

או

"כמה רע שבעולם מתהלכים אנשים זקנים."
לכן גם את כל העניים, חולים וזקנים נאלצו להחזיק כמה שיותר רחוק מהנסיך. היו שולחים אותם לפינות הרחוקות ביותר של הממלכה, ושם הם חיו בצפיפות רבה, אבל לא הדאיגו יותר את הנסיך, ובחצר המלכות נעשה קצת יותר שקט. אלא מה.. הוא תמיד מצא סיבה כלשהי כדי לבכות. הוא בכה כשאחד המשרתים קיבל תולעים בבטן, וכשהביאו רופא כדי לרפא את המשרת הנסיך בכה כי הרופא הרג את התולעים.

בסופו של דבר בחצר המלך נאסר להיות עצובים וללכת עם פנים חמורים. כולם היו חייבים להראות מאושרים וכל הזמן ללכת בצעדי ריקוד. ואם כל זה מדי פעם נוצרו בעיות.

פעם הנסיך פגש את הטבח באחד מפרוזדורי הארמון.

"מה קרה, טבח" שאל הנסיך "מדוע הפנים שלך עצובים כל כך?"

"לא קרה לי כלום" ענה הטבח במהירות ומיד גם עשה כמה צעדי ריקוד "אני מאושר מאוד. ה-ה-ה!"
"זה לא נכון" אמר הנסיך "משהו מדאיג אותך מאוד. אמור מיד מה קרה?"

"אא" נאנח הטבח "אני קצת מצוברח כי הבת שלי כל כך מכוערת."

"מכוערת?" שאל שוב הנסיך "מה זה – מכוערת?"

"האף שלה עקום" אמר הטבח "שערות אדומות, והרגליים – ממש כאלה.."
והטבח הראה לנסיך איזה רגליים שמנות אצל בתו.
"ולכן אף אחד לא ייקח אותה לאישה, כי מי כבר ירצה להתחתן עם בחורה שנראית כל כך איום?
ועוד קוראים לה איזבל.."
"מיד תביא אותה הנה" אמר הנסיך "אני אתחתן אתה."
הטבח לא העז להתווכח ורץ להביא את בתו. היא באמת נראתה איום, זה נכון, עם האף העקום, שערות אדומות ורגליים שמנות. אך הנסיך כבר למחרת נישא אותה לאישה. למלך הזקן ולמלכה הייתה זו מכה נוראה. הם לא יכלו לשאת את הצרה ומהר מאוד חלו ונפטרו ביום אחד.
וכך הנסיך רול נעשה למלך. עכשיו הוא ישב על כס

המלכות, ויחיד אתו המלכה איזבל. לומר את האמת, היא הייתה איומה במראה, אך טובת לב ונבונה והבינה מהר מאוד שהבעל שלה הוא מלך עם תכונות מוזרות.
תחילה היא יצאה במרכבה לבקר את הממלכה שלה וכשחזרה ראתה שגלימת הפרווה המלכותית רטובה מדמעות.
"מה קרה? למה אתה בוכה?" שאלה המלכה.
"אוי!" אומר המלך "צרה, צרה כזו אצלנו. הייתי בפגישה רחוקה של הממלכה, שם איפה שחיים אנשים זקנים, חולים ועניים."
"ומה עשית?"
"שום דבר" ענה המלך "כל כך בכיתי שלא יכולתי לעשות דבר."
"בדמעות לא תוכל לעשות כלום" אמרה איזבל "אולי

טוב היה אילו עזרת להם?"

"אבל אני עשיתי לא מעט דברים טובים" ענה המלך
" עברתי ליד המגדל שם ישבו עצורים כל השודדים

והגנבים. נערים מסכנים. מיד שחררתי אותם."

"מה?" נבהלה איזבל "עכשיו כל השודדים וגנבים

מתרוצצים חופשיים?

"נו בוודאי, המסכנים" נאנח המלך "ואת יודעת מה

עוד עשיתי? שחררתי את כל הקרנפים שסגורים היו

אחרי גדרות ברזל גבוהים. החיות המסכנות סבלו

מאוד אחרי הרשתות."

"קרנפים? הרי הם מסוכנים!" קראה המלכה "איזה

מלך אתה?! סמרטוט ולא מלך!"

רול הביט עליה בעיניים עצובות.

"ממילא לא אשאר מלך הרבה זמן. המלך השכן

עומד אצלנו על הגבול עם חיל גדול. הוא רוצה

להשתלט עלינו."

"ומה אתה מתכוון לעשות?" שאלה המלכה איזבל.

"שום דבר" רול הניע כתפיים "כלום באופן מוחלט."

באותו רגע לחדר נכנס ראש הממשלה של המלך,

מבוהל כל כך שכולם סביב התחילו לרעוד.

"הוד מלכותו!" הוא קרא "אנו אבודים. הניתנים שלך

מטפסים על עצים בהמוניהם, כי קרנפים פראים

מסתובבים ברחובות. והשודדים בדיוק עכשיו

התנפלו על הבנק המלכותי. העם שלך אומלל

מאוד."

"זו אמת?" שאל המלך בקול רועד ושוב התחיל

לבכות.

סבלנותה של המלכה פגה. היא תפסה פמוט כסף

והכתה בו למלך בראש.

"הה לך!" אמרה "ומה אתה עכשיו מתכוון לעשות?"

רול הרים עליה את מבטו העצוב ונאנח:

"שום דבר, יקירתי."

המלכה התרגזה כל כך שלא ידעה כבר מה להגיד. היא הסתובבה ויצאה מהארמון ישר אל ביתה של הדודה אונא, שחיה על פסגת הר גבוה. בדרך היא עברה ליד עדרי קרנפים שרצו בטיפוף רגליים חזק ובין אגודות שודדים, אך היא כעסה מדי בכדי לפחד ממשהו.

חסרת נשימה היא עלתה לפסגה, לביתה של

הדודה אונא. זו קיבלה אותה בחיבה.

xx

"כבר מזמן חיכיתי לך, ילדתי" אמרה הדודה אונא

"את בוודאי באת לבקש ממני דבר מה. אולי את

רוצה שאעשה אותך יותר יפה?"

"הפעם הדבר לא דחוף לי" ענתה המלכה איזבל

"יש לי בעיה חשובה יותר. רציתי לשאול האם תוכלי

לעשות את בעלי קצת יותר רע?"

"אז מה? הוא כל כך טוב לב?" שאלה הדודה אונא.

"ממש יותר מדי."

"חזרי הביתה" אמרה הדודה אונא "הכל מוכן."

המלכה חזרה לארמון במהירות שבה רגליה

השמנות רק יכלו לשאת אותה. וכשהגיעה לארמון

מצאה שם את בעלה עם מקל ארוך בידי. בכל כוחו

הוא צעק על ראש הממשלה שלו:

"איזו שערורייה זו?" צעק המלך "קרנפים פראים

בעיר! איזה אָסֶפְסוּף מתרוצץ בדרכים! איך להבין

זאת? מיד לאסור את כולם! ואיזה חדשות הן אלה

– האויב עומד על הגבול? ואתה עוד לא הזזת

אפילו אצבע? איזה טפיל, אוכל חינם אתה?"

"רול יקירי" אמרה המלכה שבדיוק נכנסה לאולם

התחילו לרפא, העשירו את העניים ורק את הזקנים
לעשות צעירים יתר לא היה בכוחו של המלך.

גם לא הייה צורך מיוחד בכך, כי הם ישבו בנחת על
הספסלים בגן והסתכלו על הקרנפים שהסתובבו

"כמה השתנית!"
המלך הסתובב וראה את אשתו.
"את!" קרא וממש החוויר מכעס "את נתת לי מכה
בפמוט! איך העזת!"
הוא קפץ אל המלכה וסטר לה בראשה.
עיני המלכה הבריקו. מרוב אושר היא נעשתה
יפהפה.
"נתת לי מכה!" היא קראה בשמחה.
"עוד אלמד אותך יותר!" רעם המלך. כל אנשי חצר
המלך באו להסתכל על הריב המלכותי וכולם היו
מאושרים. מאותו הרגע הפסיקו לקרוא למלך 'רול
הטוב' אלא קראו לו 'רול בעל המעשה'. הוא אמנם
נשאר טוב, אך מעכשיו לא קרה שיבכה ללא כל
סיבה. הוא נעשה גם נבון יותר. הספיקה ירייה אחת
של תותח כדי שהאויב ייסוג מהגבולות. את החולים

מאחורי גדרות חזקות.

"אתה רוצה שאבקש מהדודה אונא לעשות אותי

יפה יותר?" שאלה פעם המלכה.

"אין כל צורך בכך" ענה המלך "אני אוהב אותך כפי

שאת."

כמה טוב לשמוע מילים כאלה! וכך המלך והמלכה

חיו באושר עוד הרבה זמן.